

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Bc. J. K.**, zastoupen JUDr. Tomášem Machem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Viktora Huga 377/4, Praha 5, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 3. 2016, č. j. 57 A 5/2015 - 180,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím děkana Fakulty aplikovaných věd (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 5. 2014, č. j. ZCU 015081/2014/DFAV-Brab, bylo v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), a čl. 65 odst. 1 písm. e) Studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni (dále též „studijní a zkušební řád“) rozhodnuto o ukončení studia žalobce v navazujícím studijním programu Aplikované vědy a informatika, obor Finanční informatika a statistika v prezenční formě studia na Západočeské univerzitě v Plzni, Fakultě aplikovaných věd, jelikož žalobce ani po druhém zapsání nezískal kredity za povinný předmět Vybrané statistické metody (dále jen „povinný předmět VSM“). Nesplnil tak požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.

[2] Rozhodnutím rektorky žalované ze dne 6. 11. 2014, č. j. ZCU 033752/2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí rektorky žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[4] V žalobě namítal, že v řízení před správními orgány mělo být postupováno podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázal na to, že správní orgány procesně pochybily v řízeních o žádostech žalobce o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM. Tato řízení skončila zamítavými rozhodnutími rektorky žalované ze dne 29. 4. 2014, č. j. ZCU 013686/2014, a ze dne 4. 11. 2014, č. j. ZCU 033730/2014, která předcházela žalobou napadené rozhodnutí rektorky žalované. Dále žalobce namítal nezákonnost vydání napadeného rozhodnutí pro překážku litispendence a absenci usnesení o námitce podjatosti vznesené žalobcem proti tehdejšímu děkanovi Fakulty aplikovaných věd, doc. Ing. Františku Vávrovi, CSc. Žalobce namítl také nedostatek věcné příslušnosti rektorky žalované k vydání podkladového rozhodnutí ze dne 4. 11. 2014, č. j. ZCU 033730/2014.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění zejména uvedl, že v daném případě nemělo být postupováno podle správního řádu, což ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Proto nelze vytýkat správním orgánům, že podle tohoto předpisu nepostupovaly při rozhodování o ukončení studia žalobce. Nedošlo ani k procesním pochybením správních orgánů v řízeních o žádostech žalobce o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí rektorky žalované. Vydání tohoto rozhodnutí nebránila ani překážka litispendence, jak rovněž tvrdil žalobce. Důvodná není ani námitka, ve které žalobce poukázal na absenci rozhodnutí o námitce podjatosti doc. Ing. Františka Vávry, CSc. Námitkou podjatosti se správní orgány v rozhodnutích o žádostech žalobce o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM zabývaly. Krajský soud neshledal ani nedostatek věcné příslušnosti rektorky žalované k vydání rozhodnutí ze dne 4. 11. 2014, č. j. ZCU 033730/2014. Rektorka byla oprávněna rozhodovat v souladu s § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách.

III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost.

[7] Stěžovatel zastává názor, že v řízení před správními orgány mělo být postupováno podle správního řádu. To potvrzuje také novela zákona o vysokých školách, provedená zákonem č. 137/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 9. 2016. Právní úprava vedení řízení o opravné zkoušce, které předcházelo vydání žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí, obsažená v zákoně o vysokých školách i ve studijním a zkušebním řádu je nedostatečná, proto je třeba aplikovat správní řád jako obecný právní předpis. Podle stěžovatele měly správní orgány provést dokazování podle správního řádu.

[8] Stěžovatel dále namítl, že pokud by se zdejší soud neztotožnil s argumentací předestřenou v předchozím odstavci, má za to, že správní orgány měly postupovat podle části čtvrté správního řádu, popř. alespoň podle základních zásad správního řízení (např. § 4 odst. 2 a 3 správního řádu). Ostatně krajský soud ani nezdůvodnil, z jakého důvodu nebylo nutno postupovat podle části čtvrté správního řádu. Dále stěžovatel poukázal na nezákonnost napadeného rozhodnutí rektorky žalované pro neexistenci rozhodnutí, které tvořilo jeho závazný podklad. Krajský soud pochybil také v tom, že rozhodnutí rektorky žalované ze dne 4. 11. 2014 o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM neposoudil jako rozhodnutí vydané správním orgánem k tomu nepříslušným.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalované uložil povinnost uhradit náklady řízení.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že správní řád na dané řízení v plné šíři aplikovat nelze, což potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu. Novela zákona o vysokých školách, na kterou poukázal stěžovatel, je pro danou věc irelevantní, neboť její účinnost nastane teprve ode dne 1. 9. 2016. Rozhodující byl právní stav v době rozhodování správních orgánů. Správní orgány se vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele a přesvědčivě své závěry zdůvodnily. To stejné platí i pro krajský soud. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků řízení.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutím vedoucího katedry matematiky, Fakulty aplikovaných věd Západočeské univerzity v Plzni ze dne 8. 10. 2013, č. j. ZCU 032470/2013, nebylo stěžovateli povoleno opakování zkoušky z povinného předmětu VSM před zkušební komisí. Rozhodnutím rektorky žalované ze dne 29. 4. 2014, č. j. ZCU 013686/2014, bylo rozhodnutí vedoucího katedry matematiky potvrzeno a žádost stěžovatele o přezkoumání tohoto rozhodnutí zamítnuta.

[14] Proti citovanému rozhodnutí rektorky žalované brojil stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Plzni. Soud žalobu usnesením ze dne 24. 6. 2014, č. j. 30 A 58/2014 – 94, odmítl, jelikož toto rozhodnutí nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu, protože

nemá do práv stěžovatele žádné přímé dopady (stěžovatel i po těchto rozhodnutích zůstal studentem vysoké školy).

[15] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 5. 2014, č. j. ZCU 015081/2014/DFAV-Brab, bylo v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách a čl. 65 odst. 1 písm. e) studijního a zkušebního řádu rozhodnuto o ukončení studia žalobce v navazujícím studijním programu Aplikované vědy a informatika, obor Finanční informatika a statistika v prezenční formě studia na Západočeské univerzitě v Plzni, Fakultě aplikovaných věd, jelikož žalobce ani po druhém zapsání nezískal kredity za povinný předmět VSM. Rozhodnutím rektorky žalované ze dne 6. 11. 2014, č. j. ZCU 033752/2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[16] Rozhodnutím vedoucího katedry matematiky, Fakulty aplikovaných věd Západočeské univerzity v Plzni ze dne 28. 8. 2014, č. j. ZCU 026511/2014, nebylo stěžovateli povoleno ani na jeho v pořadí druhou žádost ze dne 29. 7. 2014 opakování zkoušky z povinného předmětu VSM před zkušební komisí.

[17] Rozhodnutím rektorky žalované ze dne 4. 11. 2014, č. j. ZCU 033730/2014, bylo rozhodnutí vedoucího katedry matematiky potvrzeno a žádost stěžovatele o přezkoumání tohoto rozhodnutí zamítnuta.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením klíčové otázky tohoto sporu, tedy zda bylo možné v daném řízení aplikovat v plné šíři správní řád jako obecný právní předpis.

[19] V daném případě bylo vedeno řízení ve věci ukončení studia stěžovatele. Tomuto řízení předcházela řízení o žádostech stěžovatele o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM, která nepodléhají samostatnému soudnímu přezkumu, jelikož nemají do práv stěžovatele žádné přímé dopady (stěžovatel i po těchto rozhodnutích zůstal studentem vysoké školy), k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012 - 114 (publikován pod č. 2974/2014 Sb. NSS, k dispozici na www.nssoud.cz). Jak v případě řízení o ukončení studia, tak v případě řízení o žádostech stěžovatele o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM jde o rozhodování o právech a povinnostech studenta, které upravuje § 68 a násl. zákona o vysokých školách.

[20] Podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení.

[21] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 86/2008 - 52, vyslovil, že „[z]ákon o vysokých školách vylučuje použití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studenta. Vzhledem ke znění § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nelze bez dalšího postupovat podle § 105 téhož zákona, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení. Takto to zákonodárce určitě nezamýšlel, protože pak by § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách neměl smysl. Ústavní soud ve svém rozhodnutí Pl. ÚS 21/04 ze dne

pokračování

26. 4. 2005, mimo jiné, uvedl „vyloučení použití obecných předpisů o správním řízení při neexistenci jiných představuje rozpor se zásadou, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny) a také rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. Připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek – pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze z těchto stanovisek ale dovodit závěr, dle něhož by bylo lze považovat za akceptovatelné použitím analogie vytvořit procesní úpravu správního řízení v celé její úplnosti.“ Ve smyslu výše uvedeného nelze bez dalšího na základě ustanovení § 105 zákona o vysokých školách bez ohledu na dikci ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách aplikovat všechny instituty správního řádu, tak jak se domnívá stěžovatel. Na druhou stranu však nelze zcela akceptovat názor krajského soudu, který aplikaci ustanovení správního řádu s odkazem na ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách zcela vyloučil. Nedokonalá procesní úprava nemůže jít k tíži účastníka řízení. Nejvyšší správní soud má tak zato, že správní řád, respektive základní zásady správního řízení lze aplikovat pouze výjimečně za účelem vyplňování mezer procesní úpravy, tak jak již judikoval Ústavní soud. To v obecné rovině“.

[22] Na citované závěry navázal zdejší soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014 - 22. V tomto rozsudku soud dospěl k závěru, že „[u]stanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je nutné chápat jako odraz snahy zákonodárce vyjmout rozhodovací proces, ve kterém vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech svých studentů, z mantinelů podrobnostmi přetížené právní úpravy v podobě správního řádu. Jedná se o reflexi autonomie vysokých škol, resp. ochrany výkonu jejich zákonem garantované samosprávy, do určité flexibility při rozhodování o věcech studia a studentů. Účelem a smyslem této výjimky však není úplné vyloučení správního řádu ve všech jeho obecných ustanoveních [...] Ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je tedy nutno zúženě vykládat tak, že obecné předpisy o správním řízení se nepoužijí jen na vlastní procesní úkony vysoké školy a studentů směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů (jde tedy v podstatě o vyloučení zejména ustanovení o průběhu řízení v prvním stupni a dokazování), jinak se subsidiárně uplatní úprava správního řádu (§ 105 odst. 1 zákona o vysokých školách)“.

[23] Tyto závěry potvrdil Nejvyšší správní soud i v dalším rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014 - 44, v němž dovodil, že „[p]okud speciální předpisy právní úpravu obsahují, není třeba obracet se na správní řád, jakožto obecný předpis o správním řízení (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 8 As 12/2011 - 132, či ze dne 27. 5. 2014, č. j. 8 As 52/2013 - 69); ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu se v takovém případě neuplatní. Citovaný nálezn Ústavního soudu (Pl. ÚS 21/04) je třeba chápat tak, že není možno vyloučit použití správního řádu v případě, kdy by neexistovala jiná úprava a byla by tak vytvořena mezera v právu, kterou by nebylo jak jinak zaplnit. Nejde o případ, kdy by použitím analogie měla být vytvořena procesní úprava v celé její úplnosti, jak má na mysli citovaný nálezn Ústavního soudu. Neexistence právní úpravy by dle Ústavního soudu založila rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. K takové situaci ale v důsledku ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nedochází. Zákon o vysokých školách totiž obsahuje relevantní procesní úpravu, která je provedena stipendijním řádem, a případné použití

správního řádu tak nemůže založit procesní úpravu v celém rozsahu, když v relevantních předpisech úprava existuje“.

[24] Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od výše uvedených závěrů a plně je přebírá také pro nyní posuzovanou věc. Stěžovatel se domáhal použití správního řádu v plné šíři na řízení o ukončení studia, resp. na předcházející řízení ve věci opakování zkoušky z povinného předmětu VSM. S ohledem na výše uvedené závěry dovozené judikaturou Nejvyššího správního soudu přistoupil zdejší soud k hodnocení toho, zda zákon o vysokých školách, resp. studijní a zkušební řád poskytuje natolik komplexní právní úpravu výše uvedených řízení, že na ně nelze aplikovat obecné předpisy o správním řízení. Právní úprava prvně jmenovaného řízení má svůj základ v § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Toto ustanovení dále odkazuje na studijní a zkušební řád, který v čl. 65 odst. 1 upravuje případy, ve kterých děkan rozhodne o ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu. Jedná se mj. o případy, kdy student nesplnil podmínky prvního semestru studia), kdy za poslední ukončený akademický rok byl vážený studijní průměr studenta vyšší než stanovené hranice, nebo kdy student nesložil soubornou zkoušku, státní závěrečnou zkoušku ani ve druhém opravném termínu. K takové situaci došlo v nyní posuzované věci. Stěžovatel ani při druhém zapsání nesplnil povinný předmět VSM, tedy nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu podle čl. 65 odst. 1 písm. e) studijního a zkušebního řádu. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se přitom studium ukončuje mj. tehdy, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že předmětnou právní úpravu lze považovat za komplexní, a proto je v řízení o ukončení studia použití správního řádu vyloučeno. Podrobněji odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek krajského soudu, který se danou problematikou podrobně zabýval. Výše uvedené platí o řízeních o žádostech stěžovatele o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM. Právní úprava tohoto řízení má svůj základ v § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách. Podle tohoto ustanovení je možné rozhodnout o povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád. Ten v čl. 39 odst. 5 stanoví, že pokud student nevyhoví u zkoušky, může požádat vedoucího garantující katedry, aby jeho případ přezkoumal a rozhodl o opakování zkoušky. V případě záporného rozhodnutí vedoucího katedry může student požádat o přezkum a rozhodnutí děkana; jeho rozhodnutí je konečné. Z citovaného ustanovení vyplývá, že o opakování zkoušky rozhoduje na žádost vedoucí garantující katedry na základě správního uvážení. Pokud bude žádost o opakování zkoušky zamítnuta, přezkoumá zamítavé rozhodnutí na žádost studenta děkan, jehož rozhodnutí je konečné. Ani tato právní úprava nevyvolává pochybnosti o tom, jakým způsobem má student postupovat v řízení o žádosti o opakování zkoušky. Zákon o vysokých školách ve spojení se studijním a zkušebním řádem poskytuje zcela dostatečnou, komplexní úpravu tohoto řízení, proto ani v tomto případě nelze uvažovat o aplikaci správního řádu jako obecného právního předpisu v jeho plné šíři.

[25] Nejvyšší správní soud dále v souladu se závěry obsaženými v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014 - 44, konstatuje, že ačkoliv je použití obecných předpisů o správním řízení v posuzovaném případě vyloučeno, na základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 správního řádu je nutno brát přesto zřetel (§ 177 odst.

pokračování

1 správního řádu). I tomuto požadavku však v daném případě správní orgány dostály. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitkách poukazujících na nedostatečné dokazování. I dokazování provedené správními orgány odpovídá zásadám správního procesu. Správní orgány se zabývaly důkazy navrženými stěžovatelem a náležitě je vypořádaly. V rozhodnutích je uvedeno, z jakých důvodů nebyl zkoušející doc. Ing. František Vávra, CSc., vůči stěžovateli podjatý. Zabývaly se také důkazem e-mailové komunikace stěžovatele, z níž vyplynulo, že stěžovatel poskytl jinému studentovi svůj projekt s vědomím, že jej může opsat. Správní orgány se zabývaly rovněž hodnocením stěžovatelovy bakalářské práce ze strany doc. Ing. Vávry, CSc., kterou stěžovatel předložil jako další důkaz o podjatosti doc. Ing. Vávry, CSc. Přitom dospěly k závěru, že z hodnocení bakalářské práce nelze dovozovat podezření, že by oponent byl vůči studentovi podjatý (oponent práce doc. Ing. Vávra, CSc., ohodnotil práci stupněm dobře). Podobně tomu bylo také u dalších navržených důkazů (rozdílnost hodnocení stěžovatelovy statistické studie habilitovaným pracovníkem Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy oproti hodnocení doc. Ing. Vávry, CSc., dále velké množství jím kladených dotazů při obhajobě stěžovatelovy studie apod.). Stěžovateli přitom nic nebránilo nahlédnout do správního spisu a k podkladům se vyjádřit. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, s jakým konkrétním podkladem se nemohl seznámit, resp. jak by toto mohlo ovlivnit zákonnost předmětných rozhodnutí. Je třeba doplnit, že ani podle § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách, ve znění účinném od 1. 9. 2016 po novele provedené zákonem č. 137/2016 Sb., které se stěžovatel dovolával, již není vysoká škola povinna před vydáním rozhodnutí ve věci povolení mimořádného opravného termínu zkoušky vyrozumět studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z této novely přitom nevyplývá ani úmysl zákonodárce odklonit se od výkladu § 68 zákona o vysokých školách podaného výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a zavést aplikaci správního řádu jako obecného právního předpisu v celé jeho šíři na rozhodování o právech a povinnostech studentů ve smyslu § 68 a násl. zákona o vysokých školách, jak rovněž tvrdil stěžovatel.

[26] Za situace, kdy krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nelze na dané řízení aplikovat správní řád, mu nelze vytýkat ani to, že se nezabýval námitkou stěžovatele, že správní orgány měly postupovat podle části čtvrté správního řádu. Absence výslovného posouzení této dílčí námítky, která souvisela s námitkou stěžejní, za situace, kdy krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, nepředstavuje důvod, pro který by bylo nutno napadený rozsudek zrušit. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Také tato stěžovatelova námitka je proto nedůvodná.

[27] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že napadené rozhodnutí rektorky žalované o ukončení studia je nezákonné pro neexistenci podkladového rozhodnutí, kterým mělo být pravomocné rozhodnutí o v pořadí druhé žádosti stěžovatele o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM. Podkladovým rozhodnutím bylo rozhodnutí č. j. ZCU 033730/2014 ze dne 4. 11. 2014. Nejvyšší správní soud nepovažuje za vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí o ukončení studia ani

skutečnost, že rozhodnutí č. j. ZCU 033730/2014 si stěžovatel převzal teprve dne 19. 11. 2014. Správní orgán nemůže ovlivnit okamžik, ke kterému si účastník řízení převezme písemnost.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal jako důvodnou ani námitku stěžovatele, ve které vytýkal krajskému soudu, že rozhodnutí rektorky žalované ze dne 4. 11. 2014, č. j. ZCU 033730/2014 (o opakování zkoušky z povinného předmětu VSM) neposoudil jako rozhodnutí vydané správním orgánem k tomu nepřislušným. Podle čl. 39 odst. 5 SZŘ ZČÚ měl o žádosti o přezkum rozhodnutí vedoucího katedry matematiky, Fakulty aplikovaných věd Západočeské univerzity v Plzni ze dne 28. 8. 2014, č. j. ZCU 026511/2014, rozhodovat děkan. V době rozhodování byl děkanem doc. RNDr. Miroslav Lávička, Ph.D., který přípisem ze dne 13. 10. 2014 postoupil žádost o přezkum uvedeného rozhodnutí rektorce s odůvodněním, že *„vzhledem ke svým osobním i pracovním vazbám k rodině žalobce by jakékoliv jeho rozhodnutí v uvedené věci mohlo být označeno za podjaté a ke škodě univerzity vykládáno jako ovlivněné, což považoval za nepřijatelné“*. Za situace, že se osoba, která měla o odvolání rozhodovat, považovala za podjatou, nelze vytýkat rektorce žalované, která stojí v čele vysoké školy, že rozhodla na základě § 10 odst. 1 zákona o vysokých školách. Ani tento postup nezaložil vadu řízení, která by měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia. Tímto postupem nebyla dotčena ani stěžovatelova práva, což ostatně stěžovatel netvrdil ani relevantně nedokládal. Ve vztahu k výše uvedenému, jakož i obecně ve vztahu k rozhodnutí soudu o podané žalobě, nutno doplnit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je až na zákonné výjimky vázán uplatněnými důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Obsah a kvalita kasační stížnosti tak v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. K tomu srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval. Nejvyšší správní soud ve vztahu k nákladům řízení doplňuje, že z důvodu, že stěžovatel uhradil soudní poplatek v plné výši, nebylo nutno samostatně rozhodovat o dřívější žádosti o částečné osvobození od soudních poplatků.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu